

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 21. září 2022 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Míketové a soudců Mgr. Petry Ritterové a Mgr. Petra Tajduse o **odvolání státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Bruntále a **obžalovaných: 1. [redacted],** narozený [redacted], **2. [redacted],** narozený [redacted], **3. [redacted],** narozený [redacted], **4. [redacted],** rozený [redacted], narozený [redacted], proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 7. 12. 2021, č. j. 4 T 123/2020-615, a rozhodl

takto:

I.

Z podnětu odvolání státního zástupce a obžalovaných [redacted] a [redacted] se napadený rozsudek **zrušuje** podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno d), písmeno e), písmeno f), odstavec 2 trestního řádu

- a) ve výroku o vině pod bodem I.1.
- b) ve výroku o trestu ohledně obžalovaného [redacted]
- c) ve výroku o náhradě škody týkající se poškozené [redacted]
- d) ve výroku pod bodem II. týkající se obžalovaného [redacted]

II. za podmínek § 259 odstavec 3 písmeno a) trestního řádu se nově rozhoduje **takto:**

A) obžalovaní

- 1. [redacted], narozený [redacted] v [redacted] jednatel společnosti [redacted], trvale bytem [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

2. [redacted] narozený [redacted] [redacted] společník ve společnosti [redacted] trvale bytem [redacted]
3. [redacted] narozený [redacted] v [redacted] pomocník v rodinné firmě, trvale bytem [redacted]

podle § 226 písmeno b) trestního řádu

zprošťují obžaloby

pro skutek, že

dne [redacted] v době od 11.30 hodin do 12.00 hodin, v okrese [redacted] v obci [redacted] část [redacted] na obecní pozemní komunikaci před domem [redacted] kde tento zaparkoval vozidlo [redacted] ke kterému se vracel v náručí držíc plastové kelímky, přistoupil k němu [redacted] s tím, aby omezil reprodukci hlasité hudby, která se linula z jeho domu i při jeho nepřítomnosti, čímž mezi oběma došlo k verbální rozepři, jež vyústila ve vzájemnou fyzickou potyčku, při které [redacted] ročník [redacted] ytil [redacted] za tričko v oblasti krku, s tímto cloumal, v důsledku čehož došlo k jeho roztržení a [redacted] z rukou vypadly plastové kelímky, načež se tento začal útoku bránit, čímž oba aktéři upadli na zem, kde si vzájemně opětovali údery do různých částí těla, ve chvíli, kdy se [redacted] postavil na nohy, se do fyzické potyčky zapojil i [redacted] ročník [redacted] a [redacted], všichni společně fyzicky napadali [redacted] tím způsobem, že [redacted] jej chytil za stehna, [redacted] ročník [redacted] za horní část těla, a společně jej povalili na zem, kde mu zasadili několik úderů, přičemž jejich fyzický útok trval nejméně dvě minuty, poté jej nechali z místa odjet, přičemž [redacted] ročník [redacted] v metrovém odstupu z místa vyprovázel slovním upozorněním, že stále nevypnul hudbu, kdy mu tímto jednáním způsobili drobná povrchová zranění převážně v oblasti hlavy, ramen a lopatek, jež jej neomezila v obvyklém způsobu života,

čímž měli spáchat,

přechin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek **není trestným činem.**

B)

Obžalovaný

[redacted] narozený [redacted] v Bruntále, OSVČ, trvale bytem [redacted] pro doručování [redacted]

se nově odsuzuje

při nezměněném výroku o vině v bodě I. 2. a sbíhajícím se přechinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1 trestního zákoníku, za nějž byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Bruntále ze dne 26. 8. 2021, čj. 1 T 145/2021-59,

podle § 178 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku.**

ročník [redacted] a horní část těla, a společně jej povalili na zem, kde mu zasadili několik úderů, přičemž jejich fyzický útok trval nejméně dvě minuty, poté jej nechali z místa odjet, přičemž [redacted] ročník [redacted] v metrovém odstupu z místa vyprovázel slovním upozorněním, že stále nevypnul hudbu, kdy mu tímto jednáním způsobili drobná povrchová zranění převážně v oblasti hlavy, ramen a lopatek, jež jej neomezila v obvyklém způsobu života. V bodě 2: obžalovaní [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted] dne [redacted] v přesně nezjištěné době, okolo 12.00 hodin, v okrese [redacted] v obci [redacted] část [redacted], na pozemek parcelní číslo [redacted] ve vlastnictví [redacted], náležející k rodinné chatě, a ohraničený třemi kůly, vstoupil bez souhlasu [redacted] společně s [redacted] [redacted] a [redacted] neboť tito se rozhodli jít vyřešit napadení jejich kamaráda [redacted] po předmětném pozemku pokračovali neuzavřenou příjezdovou cestou kolem venkovního posezení, motorového vozidla rodiny [redacted] až k plotu lemuujícímu chatu, kde mezi nimi a rodinou [redacted] vznikl konflikt jak verbální, tak i fyzický spočívající v tom, že jeden z nich přistoupil [redacted] ročník [redacted] někteří k [redacted] ročník [redacted] a někteří k [redacted] kdy tyto napadli údery rukou nepatrné intenzity do oblasti hlavy, přičemž [redacted] zůstal stát u zaparkovaného motorového vozidla, a poté, co k němu přistoupila [redacted] se s touto dostal do slovní potyčky, během které na ni opakovaně plival krev tekoucí z jeho úst, a tuto přitlačil na uvedené vozidlo, tiskl ji svými rukama krk, načež když se [redacted] sesunula k zemi, všichni z místa odešli, vyjma rodiny [redacted] kteří přivolali rychlou záchrannou službu a poskytli [redacted] první pomoc. Jednání obžalovaných pod bodem I. 1. bylo právně kvalifikováno jako přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (obžalovaní [redacted] r. [redacted] r. [redacted]). Pod bodem I. 2. bylo jednání obžalovaných právně kvalifikováno jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 odstavec 1, 3 trestního zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, (obžalovaní [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted]), a u obžalovaného [redacted] navíc i jako přečinem výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku. Odsouzení byli obžalovaní [redacted] ročník [redacted] [redacted] ročník [redacted] každý podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku byl obžalovaným výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 9 měsíců. Obžalovaný [redacted] byl odsouzen podle § 178 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 2 měsíců, kdy výkon tohoto trestu mu byl podmíněně odložen podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku na zkušební dobu v trvání 2 roků. Obžalovaný [redacted] byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku podle § 178 odstavec 3 trestního zákoníku, a výkon tohoto trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku a šesti měsíců. Obžalovaný [redacted] byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, kdy výkon trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku a 3 měsíců. Obžalovaný [redacted] při sbíhajícím se přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1 trestního zákoníku, za nějž byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Bruntále ze dne 26. 8. 2021, čj. 1 T 145/2021-59, byl odsouzen podle § 178 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 2 trestního zákoníku, § 67 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku a § 68 odstavec 1, 2 trestního zákoníku k souhrnnému peněžitému trestu sestávajícího z 50 denních sazeb po 500 Kč, v celkové výměře 25 000 Kč, a podle § 73 odstavce 1, 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 18 měsíců. Podle § 43 odstavec 2 trestního zákoníku byl v trestním příkaze Okresního soudu v Bruntále ze dne 26. 8. 2021, čj. 1 T 145/2021-59, doručeném dne 22. 9. 2021, zrušen výrok o trestu, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud

- vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obžalovaný [redacted] byl podle § 178 odstavec 3 trestního zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, kdy výkon tohoto trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku a 3 měsíců. Ke stejnému trestu byl odsouzen i obžalovaný [redacted]. Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu byla obžalovanému [redacted] uložena povinnost nahradit poškozené [redacted] narozené [redacted] bytem [redacted] majetkovou škodu v částce 8 269 Kč a nemajetkovou újmu v penězích v částce 79 713 Kč, celkem 87 982 Kč. Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu byla poškozená [redacted] odkázána se svým nárokem na náhradu majetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Pod bodem II. byl obžalovaný [redacted] podle § 226 písmeno c) trestního řádu zproštěn obžaloby Okresního státního zastupitelství v Bruntále ze dne 14. 12. 2020, sp.zn. 1 ZT 71/2020, ohledně skutku pod bodem III., který mu kladl za vinu, že dne [redacted] blíže nezjištěné době, od 11.30 hodin do 12.00 hodin, v okrese Bruntál, v obci [redacted] po předchozím požití alkoholu [redacted] svévolně řídil osobní motorové vozidlo tovární značky [redacted] registrační značky [redacted] bílé barvy, na pozemní komunikaci obce vedoucí od autobusové zastávky k jeho domu č.p. [redacted] následně z uvedeného místa vozidlem odjel, přičemž během couvání narazil do dřevěného kůlu ohraničujícího parkovací místo na pozemku parcelní číslo [redacted] ve vlastnictví [redacted], který tímto zlomil, a po chvíli se opět s vozidlem vrátil před svůj dům č.p. [redacted] přičemž mu byla v čase 12.53 hodin provedena dechová zkouška přístrojem Dräger s pozitivním výsledkem 1,14 promile alkoholu v dechu, a byl si tak vědom, že tím došlo k výraznému narušení jeho psychosenzomotorických funkcí, a byly tak negativně ovlivněny jeho schopnosti bezpečně ovládat motorové vozidlo, jež vyžaduje pozornost a soustředění, čímž měl spáchat přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.
2. Proti tomuto rozsudku si včas a řádně *podala odvolání státní zástupkyně*, které směřovala proti výroku o trestu v neprospěch obžalovaných [redacted] a [redacted] pod bodem I. napadeného rozsudku, a proti zprošťujícímu výroku pod bodem II. v neprospěch obžalovaného [redacted]. U obžalovaných [redacted] v rámci závěrečné řeči navrhovala uložení peněžitých trestů ve výměře 40. 000 Kč u otce a u synů 25 000 Kč, kdy byly zjištěny majetkové poměry těchto obžalovaných. [redacted] uvedl, že jeho měsíční příjem činí mezi 30 – 35 000 Kč, je společníkem a jednatelem v obchodní společnosti [redacted] a [redacted]. [redacted] uvedl, že je společníkem v obchodní společnosti [redacted] žije u rodičů, vyživovací povinnost nemá a [redacted] uvedl, že již nestuduje, pracuje brigádně v otcově společnosti, nemá vyživovací povinnost ani jiné výdaje. Ani jeden z uvedených obžalovaných není zatížen exekucním řízením a není ani v úpadku. Státní zástupkyně proto navrhovala uložení tohoto méně přísného trestu s přihlédnutím k závažnosti stíhaného trestného činu, bezúhonnosti obžalovaných, ke způsobu provedení činu, absenci projevené lítosti a snahy o napravení následků, a zejména s přihlédnutím k majetkovým poměrům obžalovaných. Především však poukázala na nezákonnost nalézacím soudem uložených trestů, když soudce Okresního soudu v Bruntále při stanovení zkušební doby, na niž podmíněně odložil výkon trestu odnětí svobody u těchto obžalovaných, nerespektoval ustanovení § 82 odst. 1 tr. zákoníku, a ačkoliv dolní hranice činí 1 rok, stanovil zkušební dobu v trvání 9 měsíců. Stejně tak se neztotožnila s uloženým trestem obžalovanému [redacted]. Tomu byl ukládán souhrnný peněžitý trest sestávající se z 50 denních sazeb po 500 Kč, v celkové výměře 25 000 Kč, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 18 měsíců, přičemž souhrnný trest byl k trestnímu příkazu Okresního soudu v Bruntále ze dne 26. 8. 2021, sp. zn. 1 T 145/2021, kterým mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 20 000 Kč, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 18 měsíců. Takto uložený souhrnný trest považuje státní zástupkyně za zcela nepřiměřený a nedostatečný. Čistý měsíční příjem uváděný obžalovaným [redacted] je 50 000 Kč, vychovává dvě děti a splácí závazky

v exekučním řízení. Poukázala na to, že u obžalovaného byla mstivá pohnutka, má v opise rejstříku trestů 5 záznamů, mj. i pro závažnou násilnou trestnou činnost, absentovaly jakékoliv polehčující okolnosti, proto navrhovala, aby souhrnný peněžitý trest byl uložen ve výměře 50 000 Kč při stejném trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Také okresnímu soudu vytkla, že se nezabýval proporcionalitou mezi alternativním peněžitým trestem a trestem odnětí svobody, kdy peněžitý trest je složen ze dvou složek, a to z počtu denních sazeb, které jsou pak kritériem pro výši případné přeměny trestu na trest odnětí svobody v případě nevykonání peněžitého trestu a výše jednotlivé denní sazby. Pokud je pachatel trestného činu umožněno uvážit, zda je pro něj výhodnější zaplatit peněžitý trest, nebo vykonat trest odnětí svobody, který je výrazně kratší než činí dolní hranice zákonné trestní sazby pro čin, který spáchal, pak takto uložený trest bude jen stěží naplňovat svůj účel. 50 denních sazeb uložených okresním soudem představuje pouze 100 dní odnětí svobody. Taková výsledná výměra se přitom dolní hranici zákonné trestní sazby trestu odnětí svobody, stanovené dle § 178 odstavec 3 tr. zákoníku ani vzdáleně neblíží. Co se týče bodu II. napadeného rozsudku, kterým byl obžalovaný [redacted] dle § 226 písm. c) tr. řádu zproštěn obžaloby, k tomu státní zástupkyně uvedla, že okresní soud pochybil, když se domníval, že odsuzující rozsudek mohl být vynesen pouze při komplexní shodě přítomných. Již od počátku bylo zřejmé, že k této nikdy nedojde a po celé trestní řízení budou stát proti sobě dvě skupiny důkazů, které budou v jednoznačném rozporu. Obžalovaní [redacted] shodně uvedli, že si jsou naprosto jisti, že vozidlo řídil obžalovaný [redacted], naproti tomu zbylí obžalovaní shodli na osobě řidiče [redacted]. Bylo tak na soudu, aby zhodnocením ostatních provedených důkazů dospěl k závěru, která skupina obžalovaných je věrohodnější. Verzi obžalovaných [redacted] podporuje svědek [redacted], který po řádném poučení jako řidiče s naprostou jistotou uvedl [redacted]. Dokazováním nebylo zjištěno nic, co by nasvědčovalo o jeho nevěrohodnosti. Svědek [redacted] nejenže potvrdil poškození sloupku, jím měl ohraničené parkovací stání, čímž podpořil verzi obžalovaných [redacted], ale také uvedl, že [redacted] se mu svěřil, že ho [redacted] po incidentu žádal, aby řekl, že mu řídil auto. Svědek [redacted] pak toto při své výpovědi v hlavním líčení sice popřel, ale doznal, že ho měl [redacted] požádat o odvoz pro předmětné kelímky. Řídit nikoho neviděl. Z úředního záznamu o prvotním šetření pak vyplývá, že dle slov [redacted] [redacted] jel pro kelímky. [redacted] si nevybavoval, kdo vozidlo řídil, a [redacted] uvedl, že jej někdo vezl, ale jméno pro jistotu neřekl. V další fázi trestního řízení si byli všichni však jisti, že vozidlo řídil [redacted]. Státní zástupkyně však má za to, že co se týká osoby řidiče, tak bylo jednoznačně prokázáno, že jím byl [redacted]. Soud při hodnocení důkazů nedodržel zásadu uvedenou v § 2 odst. 6, odst. 12 tr. řádu, kdy vůbec nepřihlédl k výpovědi [redacted] a všechny provedené důkazy nevyhodnotil ve vzájemném souhrnu. V opačném případě by dospěl ke stejnému závěru, jako státní zástupkyně, že výpovědi obžalovaných [redacted] jsou od počátku konzistentní, ve vzájemné shodě, a jsou podporovány jednak svědeckou výpovědí [redacted] a jednak svědeckou výpovědí [redacted]. Naopak ostatní vyjádření obžalovaných, zejména [redacted] a [redacted] se v průběhu trestního řízení měnily, a nejsou podporovány žádným dalším důkazem, když svědecká výpověď [redacted] je zmatená, ale také nevěrohodná pro vnitřní rozpory, když svědek uvedl, že na místo přijel [redacted] s vozidlem, avšak následně doznává, že řídit nikoho neviděl. Státní zástupkyně není zřejmé, z čeho soud vycházel, když uzavřel, že svědek měl vidět, že na místo přijel vozidlem svědek [redacted] neboť svědek vypověděl přesný opak, a to, že „přijel tam [redacted], viděl jsem ho chodit, neviděl jsem ho řídit“. Tvrzení obžalovaných o osobě řidiče [redacted] je také nelogické, když je nepravděpodobné, že by [redacted] zůstal sedět ve vozidle při tak vyhrocené situaci, která panovala na místě činu, když od domu [redacted] byl slyšet takový hluk a silné volání o pomoc, že obžalovaní [redacted] a [redacted] se vydali na místo ze strachu od vzdálené autobusové zastávky. Pokud měl soud pochybnosti o míře ovlivnění [redacted], měl tuto skutečnost objasnit znalecky. Ve věci bylo prokázáno, že [redacted] byl již při prvním útoku pod vlivem alkoholu, kdy obžalovaní

popisali, že ovlivnění pozorovali jednak z jeho koordinace, jednak alkohol cítili z jeho dechu. V čase 12:53 hod. bylo v dechu [redacted] naměřeno 1,14 promile. Dle jeho výpovědi po incidentu vypil jednoho panáka a 3 piva během velmi krátké doby (v čase 12:10 volal na tísňovou linku, přičemž PČR na místo přijela v 12:26 hod.). Hlídku po cestě u autobusové zastávky zastavil [redacted], který uvedl, že byl napaden a jde podat vysvětlení ke svému domu. Závěrem státní zástupkyně navrhl, aby z podnětu jejího odvolání z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu při nezměněném výroku o vině zrušil v bodě I. rozsudek ve výroku o trestu ve vztahu k obžalovaným [redacted] a [redacted] a aby podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám rozhodl tak, že obžalovaným [redacted] uloží peněžité tresty tak, jak bylo uvedeno shora a [redacted] souhrnný peněžitý trest sestávající se ze 180 denních sazeb po 250 Kč, v celkové výměře 45 000 Kč, a současně i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců, a současně, aby krajský soud z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu zrušil v bodě II. rozsudku okresního soudu a dle § 259 odstavec 1 tr. řádu věc vrátil okresnímu soudu, aby o věci znovu jednal.

3. Proti rozsudku si včas a řádně podali prostřednictvím svého obhájce *odvolání obžalovaní* [redacted] a [redacted], které směřovali proti výroku o vině i trestu s tím, že okresní soud pochybil, pokud vyhodnotil provedené důkazy tak, jak je vyhodnotil, tedy v neprospěch obžalovaných. Okresní soud zcela rigidně závěr o jejich vině vystavil na původní výpovědi [redacted] z přípravného řízení. V řízení soud neprovedl žádné jiné dokazování, a pokud ano, tak takové důkazy označil za nesprávné, nepřezkoumatelné a neakceptovatelné. O tom svědčí i to, že se fakticky odůvodnění napadeného rozsudku o moc neliší od podané obžaloby. Obžalovaní zdůraznili, že [redacted] měl zcela zásadní motivaci vypovídat tak, aby co nejvíce usvědčoval jiné osoby a sám sebe označil za oběť a okresní soud za této situace měl klást mimořádné nároky stran věrohodnosti této výpovědi (viz Nález ÚS III ÚS 1624/09). Odůvodnění napadeného rozsudku považují obžalovaní za nepřezkoumatelné, neboť je zřejmé, že okresní soud se vůbec nezabýval jednotlivými rozpory ve výpovědi [redacted] a zejména [redacted] a znovu rigidně přejal původní tvrzení obžaloby o napadení ze strany [redacted]. Jako nepřezkoumatelné hodnotí obžalovaní i závěry soudu k místu spáchání předmětného útoku ze strany [redacted] když sám svědek [redacted] uvedl, že útok ze strany [redacted] se odehrál na pozemku [redacted]. Nálezací soud na jedné straně výslovně uvádí, že tvrzení [redacted] neodpovídá ani vzniklému zranění, ani jeho oblečení, bezprostředně po ukončení obou incidentů, aby v další své argumentaci výslovně uvedl, že došlo k roztržení trička a vzniku drobných poranění u [redacted]. Skutečnostmi, kdo měl tato zranění [redacted] způsobit a kdo mu roztrhl tričko, se soud již nezabýval s odkazem na závěr, že podstatou zmiňovaného jednání je dlouholetý sousedský spor. Výpověď svědka [redacted] je s ohledem na jeho výpověď u hlavního líčení zcela nevěrohodná. Zde pouze účelově tvrdil, že řídil předmětné vozidlo, na rozdíl od přípravného řízení, kde popisoval napadení [redacted] ze strany obžalovaných [redacted]. Je podivující, že [redacted] nejprve jen přihlíží, jak pachatelé odtáhnou jeho kamaráda neznámo kam, brutálně jej napadnou železnou tyčí, a on je naprosto pasivní, vůbec mu nepomáhá, nevolá policii, neběží pro ostatní kamarády, aby mu pomohli. Následně však již nabere odvahu a společně s ostatními obžalovanými jde [redacted] bránit, jelikož se dovídá o brutálním útoku na svého kamaráda. Je otázkou, na kterém veřejném místě došlo k hrubé neslušnosti, když sám [redacted] nevěrohodně tvrdí, že chataři „odtáhli“ [redacted] směrem k rybníku, tzn. na jejich pozemek, navíc žádné napadání neviděl. Tvrzení, že [redacted] očili 10 minut na pana [redacted] je naprosto účelové a zavádějící. Při takovém útoku, jaké by vznikla zranění, k tomu se vyjádřil znalec, a ten uvedl, že takový člověk byl domlácený více než tak, jak bylo zaznamenáno v lékařských zprávách. Výslovně uvedl, že nebyly zaznamenány odpovídající úrazové změny, které by mohly vzniknout udávaným úderem do krku, který by vedl k poruše vědomí, kopy do hlavy s rozběhem, opakované šlapání na krk, zmáčknutí krku rukama. U [redacted] byly zjištěny pouze oděrky a drobné hematomy, které určitě nejsou adekvátní popisu útoku pana [redacted] ani [redacted]. Právní kvalifikace jejich

jednání jako trestného činu, dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku je proto naprosto neodpovídající a mimo reálná skutková zjištění. Pokud jde o samotné místo útoku, tak ani s touto otázkou se nalézací soud nevypořádal řádně. Uvedl, že počátek konfliktu vznikl u zaparkovaného vozidla na příjezdové obecní cestě, neboť zde došlo k odhození kelímků, které [redacted] nesl. Kelímky byly na místě ještě v době příjezdu policie. Obvinění nemohli tuto verzi [redacted] vyvrátit, jelikož jim nebylo umožněno účastnit se ohledání místa činu, pouze [redacted]. Rozházené kelímky však dokumentují pouze to, že na místě je někdo odhodil. V žádném případě neprokazují nic o místě a intenzitě útoku. Z obsahu výpovědi obžalovaných je zcela zřejmé, že na tomto místě je [redacted] zahodil a poté začal napadat [redacted], avšak již na soukromém pozemku. Místo útoku svědek [redacted] označuje zcela rozdílně, od toho, jak to popisuje nalézací soud. Soud ani nevysvětlil, proč považoval jednání obžalovaných za výtržnost, ale své úvahy soustředil na to, aby se vypořádal s tím, že ze strany obžalovaného [redacted] nešlo o trestný čin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku ani o nutnou obranu obžalovaných dle § 13 tr. zákoníku, ale k zákonným znakům tr. činu výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku v odůvodnění napadeného rozsudku v podstatě nic neuvedl. Poukázali na to, že nikoli každé napadení, byť k němu dojde veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném, je nutné výtržností ve smyslu § 358 odst. 1 tr. zákoníku. Formy výtržnického jednání musí narušovat občanské soužití hrubě, přičemž nestačí méně závažné běžné nebo obvyklé projevy rušení tohoto soužití. O hrubém narušení občanského soužití půjde zejména v případech, kdy posuzované jednání má charakter zjevné svévole, bezohlednosti a zpravidla také určité vyhraněné jednostrannosti v tom, že pachatel sleduje prosazení svého a ze společenského hlediska nepřijatelného zájmu na úkor zájmu ostatních občanů. V daném případě však o nic takového ze strany obžalovaných nešlo, naopak ze strany [redacted] šlo o snahu zachovat pokojný stav, který byl úmyslně narušován pouštěním hlasité hudební produkce ze strany obžalovaného [redacted]. Pokud pak okresní soud v odůvodnění rozsudku na podkladě dostupných a provedených důkazů považoval za nezjistitelné, kdo z účastníků incident začal s fyzickým napadáním, je nutné pak tento závěr interpretovat i tak, že nebylo zjištěno, že by s fyzickým napadením jako první začal právě obžalovaný [redacted]. Právě proto nelze pak dovodit, že jednání obžalovaného [redacted] v rámci vzájemného fyzického napadání bylo skutečně hrubým narušením občanského soužití. Konflikt mezi ním a [redacted] byl konfliktem, který byl omezen na odstranění závadného stavu spočívajícím v rušení hlasitou hudbou a týkal se individuálních zájmů obou účastníků, odehrál se výlučně mezi nimi, nijak se nedotkl ostatních občanů a neznamenal ani žádné podstatnější narušení nebo ohrožení veřejného pořádku. Za tohoto stavu bylo vyloučeno právně kvalifikovat jednání obžalovaných jako trestný čin výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a v úvahu přicházelo jen to, aby toto jednání bylo zkoumáno z hlediska otázky, zda naplňuje znaky přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 zák. č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Jestliže soud považoval znak „veřejně“ za naplnění tím, že jednání bylo velmi hlučné, křik doléhal až na autobusovou zastávku, kde byli další obžalovaní [redacted] a jiné osoby, je nutné, aby všechny tyto osoby měly způsobilost a předpoklady vnímat jednání pachatelů. Výpovědi uvedených spoluobžalovaných lze hodnotit jako nevěrohodné. Ostatní osoby přítomné na autobusové zastávce se ztotožnit nepodařilo. Incident z toho místa nebylo možné ani vidět, proto mají za to, že nebylo možné posoudit skutek jako trestný čin výtržnictví. Rozhodnutí okresního soudu je v rozporu se zásadou in dubio pro reo, neboť není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, je nutno rozhodnout ve prospěch obžalovaného. V důsledku nenaplnění těchto požadavků bylo rovněž porušeno právo obžalovaných na spravedlivý proces, neboť zdůvodnění tohoto postupu v odůvodnění napadeného rozsudku zjevně absentuje. Závěrem navrhl, aby soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil nalézacímu soudu k dalšímu řízení, případně aby vzhledem k zásadním pochybnostem o vině obžalovaných tyto zprostil obžaloby.

- Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

katastrální mapy, zjistí se, že k příjezdové cestě pozemek parc.č. [redacted] přiléhá pozemek parc. č. [redacted] který je ve vlastnictví matky obžalovaného. Mezi těmito pozemky není žádné oplocení ani viditelná hranice. Obžalovaný má za to, že se celou dobu nacházel na pozemku své matky. Pokud vkročil na pozemek [redacted], udělal tak neúmyslně a nevědomky, jelikož viditelná hranice mezi těmito pozemky neexistuje. V tomto případě proto nedošlo k naplnění objektivní stránky trestného činu. Nebyla brána na zřetel ztráta jeho peněženky s doklady a finančním obnosem, které se nikdy nenašly, mobilní telefon byl obžalovanému vhozen následně ze strany protibžalovaných po ukončení konfliktu, včetně předchozích snah získat majetek působením na matku obžalovaného a dalšími snahami obžalovaného v minulosti připravit o jeho majetek. Z procesní opatrnosti napadá obžalovaný rovněž i výrok o trestu, kdy byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a 2 měsíců, kdy výkon tohoto trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Povaha spáchaných skutků a jejich závažnost dle názoru obžalovaného nedosahuje takové intenzity, aby trest byl ukládán v takové výši. Za adekvátní by byl trest v délce několika měsíců nebo trest obecně prospěšných prací, když daleko přilehavější by se jevílo posouzení jeho jednání jako přestupku včetně skutečnosti, že nebyla brána doba, která uplynula od spáchání uvedeného jednání. Navrhl závěrem, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl, že se obžalovaný zproští uje obžaloby v celém rozsahu.

5. Odvolání byla podána včas (§ 248 odstavec 1 trestního řádu), oprávněnými osobami (§ 246 odstavec 1 písmeno b/ trestního řádu) a měly zákonem předepsané náležitosti (§ 249 trestního řádu). Nebylo shledáno zákonných důvodů pro jejich zamítnutí podle § 253 odstavec 1 trestního řádu či odmítnutí podle § 253 odstavec 3 trestního řádu.
6. Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, a správnost řízení, které jim předcházelo, a to jak z hlediska vytýkaných vad, tak z hlediska vad, které sice odvoláním vytýkány nebyly, avšak měly vliv na správnost výroku, proti nimž byla odvolání podána.
7. Po provedeném přezkumu dospěl odvolací soud k závěru, že napadený rozsudek trpí vadami, spočívajícími v tom, že okresní soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění rozsudku, jak v bodě I. 1. tak v bodě II. Okresní soud sice zjistil skutkový stav v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu, avšak nesprávně hodnotil provedené důkazy, a v důsledku toho dospěl k nesprávnému závěru o vině obžalovaných [redacted] v bodě I. 1. napadeného rozsudku a nevině obžalovaného [redacted] v bodě II. napadeného rozsudku. Z těchto důvodů krajský soud ve veřejném zasedání doplnil dokazování výsledkem obžalovaných [redacted] a [redacted], přečetl za souhlasu stran výpověď svědka [redacted] a napadený rozsudek z podnětu odvolání státního zástupce, obžalovaných [redacted] [redacted] [redacted] zrušil podle § 258 odstavec 1 písm. b), d), e), f), odstavec 2 trestního řádu, ve výroku o vině pod bodem 1), ve výroku o trestu ohledně obž. [redacted], ve výroku o náhradě škody týkající se poškozené [redacted], ve výroku pod bodem II. týkajícího se obžalovaného [redacted], a za podmínek § 259 odstavec 3 písmeno a) tr. řádu nově rozhodl.
8. Krajský soud konstatuje, že od počátku stojí proti sobě dvě skupiny výpovědí obžalovaných, jednak výpovědi obžalovaných [redacted] [redacted], podporované výpovědí svědků [redacted] [redacted], částečně i svědkyně [redacted] matky obžalovaného [redacted], která potvrdila, že její syn má špatné vztahy se sousedy, proti výpovědím obžalovaných [redacted] [redacted] [redacted].

9. Okresní soud výpovědi obžalovaných hodnotí rozporně, což v konci činí závěry soudu o vině těchto obžalovaných nepřesvědčivými. U skutku v bodě I. 1. napadeného rozsudku okresní soud tyto výpovědi vyhodnotil jako nevěrohodné, u skutku pod bodem 2. jako věrohodné, přičemž z nich vycházel v závěru o vině zbylých obžalovaných a u skutku pod bodem II. opět jako nevěrohodné, což jej vedlo ke zproštění obžalovaného pro uvedený skutek. Soud při hodnocení důkazů nedodržel zásadu uvedenou v § 2 odst. 6 tr. řádu a jednotlivé okolnosti případu nehodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu, kdy vůbec nepřihlédl k ostatním výpovědím výše uvedených svědků. V opačném případě by musel dospět k závěru, že výpovědi obžalovaných jsou od počátku konzistentní, ve vzájemné shodě, a jsou podporovány jednak svědeckou výpovědí a jednak svědeckou výpovědí a dalších svědků výše uvedených, především pak znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství, vypracovaného ke zranění obžalovaného. Naopak výpovědi druhé skupiny obžalovaných, zejména se v průběhu trestního řízení měnily, stejně tak jsou rozporné i výpovědi obžalovaných a tyto nejsou podporovány žádným dalším důkazem, když svědecká výpověď fakticky nepodporuje ani tvrzení těchto obžalovaných, že vozidlo řídil, neboť svědek uvedl, že nikoho řídit neviděl. Podstatná je však výpověď svědka, který je sousedem jak, tak, stejně tak výpověď svědkyně, matky, kteří se vyjadřovali ke vztahům mezi, kdy oba potvrdili, že to byl, kdo konflikty vyvolával, o čemž svědčí i SMS zpráva, aslaná, že již má pro něj připravený play list, který bude automaticky spínat od 6 di 22 hodin (čl. 230).

10. Ačkoliv okresní soud měl k dispozici jak výpovědi výše uvedených osob z přípravného řízení, tak z hlavního líčení, a další důkazy, přesto věrohodnost výpovědí obžalovaných nesprávně vyhodnotil v bodě I. 1. a II. napadeného rozsudku. Závěr o vině obžalovaných uvedeným skutkem postavil na výpovědi obžalovaného, když na druhé straně tuto výpověď vyvrací znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, vypracovaný znalcem včetně jeho výpovědi v hlavním líčení, kdy závěry tohoto znalce jsou nejen v příkrém rozporu s výpovědí, ale i výpovědi dalšího obžalovaného, a to, kteří oba dva tvrdili, že byl brutálně napaden tyčí, což měl sdělit i své matce, měl být kopán z rozběhu do hlavy a mělo mu být šlápnuto na krk, avšak objektivně zjištěná zranění tomu neodpovídala. Právě s ohledem na tento důkaz měl okresní soud vyhodnotit výpovědi těchto dvou obžalovaných – jako nevěrohodné, už i s ohledem na předchozí konflikty, které vyvolával právě se, kdy jim pouštěl v různých hodinách a denní dobu hudbu tak, aby jim znepríjemnil pobyt na jejich chatě, což potvrzuje svědek a jeho výpověď je v souladu s výpověďmi obžalovaných. Tito na rozdíl od obžalovaného nebyli dosud soudně trestáni, ani projednávání pro přestupek. Jejich výpověď je navíc podporována výpovědí svědka, který k nim nemá žádný příbuzenský poměr, a jehož věrohodnost nebyla ničím zpochybněna. Nebyl proto důvod pochybovat o věrohodnosti těchto obžalovaných, a to i co se týče řízení motorového vozidla obžalovaným pod bodem II. napadeného rozsudku, když tito obžalovaní včetně svědka týkané trestné činnosti obžalovaného usvědčují a jejich výpověď je opět podporována objektivní stopou a to vyvráceným dřevěným kulem ohraničující parkovací místo na pozemku, kdy poškození kule dosvědčil svědek a bylo zjištěno při ohledání místa činu. O tom, že měl vozidlem při couvání do kule narazit se však obžalovaný, který měl dle svého tvrzení vozidlo řídit, v rámci své výpovědi nezmínil, proto je jeho výpověď nevěrohodná. Okresní soud pochybil, pokud z výpovědí obžalovaných jako celku nevycházel a to ohledně celého skutkového děje, tj. nejen u skutku pod bodem I. 2., ale i u skutku pod bodem I. 1. a II. a z důkazů výše uvedených, a uvěřil jim pouze v jedné části.

11. Krajský soud dospěl k závěru, že to byl obžalovaný [REDAKCE] který jako první konflikt s [REDAKCE] vyvolal a tohoto fyzicky napadl, a pokud svému otci obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] běželi na pomoc, bezesporu se jednalo o nutnou obranu dle § 29 odst. 1 tr. zákoníku, protože podmínky nutné obrany byly z pohledu krajského soudu splněny.
12. Podle § 29 odst. 1 trestního zákoníku čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvalý útok na zájem chráněný trestním zákonem, není trestným činem. Podle § 29 odst. 2 trestního zákoníku nejde o nutnou obranu, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.
13. Nutná obrana předpokládá odrazení útoku přímo hrozícího nebo trvalého na zájem chráněný trestním zákoníkem, v daném případě zájem na ochraně zdraví obžalovaného [REDAKCE]. Druhou podmínkou je, že obrana nesmí být zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku, čímž je zdůrazněno posuzování nutné obrany z hlediska subjektivního stavu obránce, tedy tak, jak se mu jevila v době hrozícího nebo trvalého útoku a nikoliv tak, jak se později jeví osobám, které je následně posuzují.
14. Je nepochybné, že v době, kdy se obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] rozhodli jít otci na pomoc, útok obžalovaného [REDAKCE] val, což je jedna z podmínek pro přiznání nutné obrany. Při hodnocení skutečností týkajících se trvání i nebezpečnosti útoku obžalovaného [REDAKCE] vůči obžalovanému [REDAKCE], který je slabší fyzické konstituce oproti obžalovanému [REDAKCE], který je také výrazně mladší, je zázrak ze strany synů [REDAKCE] hodnocen krajským soudem jako zcela oprávněný a odpovídající z hlediska podmínek nutné obrany a trvání a nebezpečnost útoku. Z provedeného dokazování bylo zjištěno, že obžalovaní [REDAKCE] vnímali obžalovaného [REDAKCE] jako agresivní osobu, která vyvolala nejprve slovní konflikt a poté i fyzicky napadla [REDAKCE] který se vzhledem k věku a menší síle nemohl sám přiměřeně bránit, takže pokud mu synové poskytli pomoc, jednali z pohledu krajského soudu správně. Z těchto důvodů krajský soud dovodil, že obžalovaní [REDAKCE] jednali v nutné obraně, kdy se [REDAKCE] bránil útoku obžalovaného [REDAKCE] a obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] svého otce pouze bránili proti dalšímu napadání ze strany obžalovaného [REDAKCE].
15. Krajský soud také posuzoval přiměřenost nutné obrany a dospěl k závěru, že za daných okolností i tato podmínka byla splněna. Přiměřenost nutné obrany se posuzuje především z hlediska intenzity obou akcí, což vyjadřuje způsob útoku a jeho intenzita. Z povahy věci vyplývá, že obrana musí být zásadně tak intenzivní, aby útok jistě a bez rizika pro napadeného odvrátila. Tj. musí být silnější než útok, avšak nesmí být zcela zjevně přehnaná. U nutné obrany se tedy nevyžaduje přiměřenost obrany ve smyslu naprosté proporcionality (srov. R II/1965). Navíc, jak je shora uvedeno, pojem zcela zjevně je nutno vykládat tak, že podmínky se posuzují podle toho, jak se jevíly zejména bránci se osobě, poněvadž zcela zjevné je to, co je jasné, očividné a nepochybné, a proto musí jít o vzájemný výrazně hrubý nepoměr. Pojem zcela zjevně je třeba vykládat širěji než pojem zřejmý, který obsahoval ust. § 13 tr. zák. do novely provedené zák. č. 290/1993 Sb. Nutná obrana ve vztahu ke způsobu útoku nesmí být zcela zjevně nepřiměřená, to znamená, že může být nepřiměřená nebo i zjevně nepřiměřená. Pojem „zcela zjevně“ je nutno vykládat v subjektivním pojetí, tedy tak, že podmínky se posuzují podle toho, jak se jevíly zejména bránci se osobě, což dává soudu možnost, aby jednak posuzoval podmínky nutné obrany s určitou velkorysostí a jednak tyto podmínky zvažoval především z hlediska představ osoby, která se brání (srov. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 5 Tdo 1283/2014).
16. S ohledem na výše uvedené krajský soud dospěl k závěru, že nutná obrana obžalovaných [REDAKCE] byla přiměřená, skutek pod bodem 1. napadeného rozsudku se sice stal, ale uvedený skutek není trestným činem a z podnětu odvolání obžalovaných [REDAKCE] v bodě I. 1. výroku o vině napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b, d) odst. 2 tr. řádu zrušil a za

podmínek § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu obalované [redacted] a [redacted] podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžaloby pro přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měli dopustit jako spolupachatelé dle § 23 tr. zákoníku, neboť žalovaný skutek není trestným činem.

17. K bodu I. 2. výroku o vině napadeného rozsudku krajský soud uvádí, že se s odůvodněním napadeného rozsudku ztotožnil, kdy okresní soud správně dospěl k závěru o vině obžalovaných [redacted] uvedeným skutkem. Ačkoliv v bodě I. 1. napadeného rozsudku okresní soud vyhodnotil výpovědi [redacted] jako nevěrohodné, v tomto bodě napadeného rozsudku z jejich výpovědí vycházel, přičemž z dříve uvedeného vyplývá, že krajský soud považuje jejich výpovědi za věrohodné, a proto je možné odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 44. Výše jmenování obžalovaní se popsaným jednáním dopustili přečinu porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku, neboť úmyslným společným jednáním vnikli do obydlí jiného, přičemž užili násilí a takový čin spáchali nejméně se dvěma osobami. Obžalovaní jednali v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
18. Podle § 133 tr. zákoníku obydlím se rozumí dům, byt nebo jiná prostora sloužící k bydlení a příslušenství k nim náležející. Jde o široký pojem, který klade důraz na faktický stav bydlení z jakéhokoliv titulu, např. vlastnictví nemovitostí, nájemní či podnájemní vztah, bydlení na základě rodinných vztahů, rozhodnutí soudu o umístění do ústavního zařízení atd. Mimo jiné to zahrnuje i obytné chaty. Tento pojem je vykládán v souladu s „nedotknutelností obydlí“, která je chráněna v čl. 12 LPS. Za obydlí se považuje vše, co slouží člověku k bydlení. Poskytuje uživateli zejména soukromí, ve kterém nemá být rušen, zajišťuje ochranu nejen osoby, ale i jeho osobních věcí. Zabezpečuje mu klid, oddech a jiné nutné životní potřeby, a chrání jeho samotného i jeho věci proti vnějším negativním vlivům okolí. Domem je nejen vlastní bezprostřední obývaný dům, ale i všechny ostatní uzavřené prostory, které tvoří příslušenství domu, jako jsou půda, sklep, ostatní vedlejší místnosti, uzavřený dvůr a přilehlá ohrazená zahrada, pokud slouží k bydlení (k tomu srov. R 16/1993-II.). Do jiných prostor patří všechny jiné prostory, které slouží k bydlení ve smyslu shora uvedeném, a nejsou domem nebo bytem. Obdobnou povahu mají i zahrádkářské chatky, pokud svému uživateli slouží k bydlení, tedy, že mu poskytují soukromí a umožňují mu realizovat základní životní potřeby, a svým charakterem nejsou uzpůsobeny jen k nahodilému přebývání (srovnej R 1/1980, R 36/1988). „Domem“ se rozumí i ohrazená přilehlá zahrada a ohrazený dvůr, včetně objektů, které se zde nacházejí, jako např. dřevník, jakož i ohrazené přilehlé hospodářské prostory a budovy, např. humno. „Domem“ se rozumí i rekreační chata (R 1/1980).
19. V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2019 sp. zn. 4 Tdo 1197/2019 byl vysloven právní názor, že za obydlí se považují i jiné pozemky, mezi které neoplocené zahrada či jiný neoplocený pozemek, který s ním vytváří jeden celek, rozhodně patří. Při zohlednění tohoto poměrně aktuálního judikaturního závěru je tedy zřejmé, že obžalovaní svým jednáním spočívajícím v tom, že v úmyslu pomstít svého kamaráda obžalovaného [redacted] vstoupili na pozemek patřící rodině [redacted] přičemž pro vstup využili stranu pozemku, která není oplocena, naplnili všechny znaky přečinu porušování domovní svobody dle § 178 odstavec 1 tr. zákoníku (viz rozh. Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1354/2020). Stejně tak se uvedeného přečinu dopustil i obžalovaný [redacted] a tato jeho odvolací námitka nebyla krajským soudem shledána důvodnou.
20. Okresní soud na základě výše uvedeného správně dospěl k závěru o vině obžalovaných uvedeným skutkem pod bodem 2. napadeného rozsudku a krajský soud shledal právní kvalifikaci správnou a zákonnou. U obžalovaného [redacted] byl navíc spatřován v jeho jednání i přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, neboť napadl poškozenou [redacted] tak, že na ni opakovaně plival krev tekoucí z jeho úst a tuto přitlačil na vozidlo a tiskl ji svými

rukama krk, tedy se dopustil veřejně hrubé neslušnosti.

21. Podle § 358 odstavec 1 tr. zákoníku kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném hrubé neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí hrob, historickou nebo kulturní památku anebo hrubým způsobem ruší přípravu, průběh nebo zakončení organizovaného sportovního utkání, shromáždění nebo obřadu lidí, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta.
22. Podle § 117 tr. zákoníku trestný čin je spáchán veřejně, jestliže je spáchán a) obsahem tiskovin nebo rozšiřovaného spisu, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobným účinným způsobem, nebo b) před nejméně 3 osobami současně přítomnými.
23. Obžalovaný [REDAKCE] se vytykaného jednání dopustil za přítomnosti dalších spoluobžalovaných a rodinných příslušníků [REDAKCE], tedy byla splněna podmínka dle § 117 písm. b) tr. zákoníku, a naplněny tak všechny znaky přčinu výtržnictví dle § 358 odstavec 1 tr. zákoníku. Jednání se dopustil také v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
24. Obžalovaným [REDAKCE] bylo namítáno, že přitisknutí poškozené k vozidlu z jeho strany a držení jí pod krkem nebylo v žádném případě prokázáno bez zbytečných pochybností a mělo být postupováno v souladu se zásadou in dubio pro reo v jeho prospěch, a poškozené neměl být ani přiznán nárok na náhradu majetkové škody ve výši 8 269 Kč a nemajetkové újmy ve výši 87 982 Kč, kdy nebylo prokázáno, že by právě jeho jednáním došlo ke zranění poškozené. Obžalovaný namítal absenci příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a způsobenou újmou. Poukazoval na to, že [REDAKCE] má diagnostikováno degenerativní onemocnění krční páteře přirozené povahy, projevující se vyklenutím meziobratlových disků a kostními nárůstky na obratlích, což je bez jakékoliv souvislosti s jeho jednáním. Ve znaleckém posudku [REDAKCE] je výslovně napsáno, že u obtíží s krční páteří nelze ze znaleckého hlediska jednoznačně určit, na kolik byly způsobeny inzultem v průběhu potyčky a na kolik jejím degenerativním onemocněním. Dle slov znalce i jakýkoliv menší inzult může vyvolat obtíže s krční páteří, a může se jednat o jakýkoliv nepřírozený pohyb s krční páteří.
25. Krajský soud v tomto ohledu odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 19. 7. 2017 sp. zn. 7 Tdo 742/2017, v němž je uvedeno, že příčinný vztah mezi jednáním pachatele a následkem v uvedeném smyslu je zachován i tehdy, dojde-li při léčení ke komplikacím, které mají za následek prodloužení doby léčení přesahující 6 týdnů. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se totiž nepřerušuje tím, že k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, která spolupůsobí při vzniku následku, pokud jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez které by k následku nebylo došlo. Příčinná souvislost by byla přerušena jen tehdy, jestliže by nová okolnost působila jako výlučná a samostatná příčina, která způsobila následek bez ohledu na jednání pachatele. Skutečnost, že následek, který vyplynul z jednání pachatele, byl jiný, než si pachatel představoval, mu neprospívá a nevylučuje jeho zavinění (č. 37/1975 Sb. rozh. tr.). Naproti tomu by nebylo možno učinit závěr, že i tento příčinný průběh, jenž vedl ke zhoršení zdravotního stavu poškozené, byl pachatelem zaviněný, pokud by ke komplikacím došlo neodbornou zdravotnickou péčí nebo jinými okolnostmi, která mají základ v porušení povinnosti jinou osobou, a nikoliv v jednání pachatele, a které pachatel proto nemůže předvídat (např. pokud by zranění poškozená při dopravní nehodě, která byla převezena do nemocnice, zemřela v důsledku hrubého zanedbání péče ze strany zdravotníků nebo pádu v důsledku své neopatrnosti a neukázněnosti). Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší soud k závěru, že mezi jednáním obviněného a zraněním poškozené existuje příčinný vztah, k jehož přerušování nedošlo. Nejvyšší soud uzavřel, že zmíněný závažnější následek spočívající v prodloužení léčení poškozené vlivem dalších komplikací, které se při léčbě objevily, je v příčinné souvislosti s posuzovaným jednáním obviněného. Takovýto následek je pokryt zaviněním obviněného z nevědomé nedbalosti, neboť si mohl a měl alespoň v hrubých rysech představit, že příčinný vztah mezi jeho jednáním a následkem se může rozvinout tak, jak se rozvinul (viz přiměřeně č.

21/1989 Sb. rozh. tr.). Nejvyšší soud závěrem uvedl, že povaha poranění poškozené představovala delší dobu trvající poruchu zdraví a naplňovala tak znaky těžké újmy na zdraví ve smyslu soudem I. stupně přisouzené skutkové podstaty přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku (viz také usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 7. 2018 č. j. 4 Tdo 886/2018).

26. Krajský soud konstatuje, že znalec uvedl, že škrčení na krku poškozené bylo doloženo oboustranně podkožními krevními výrony. Pokud pak znalec uvedl, že jakýkoliv inzult může vyvolat potíže, které pak člověk pociťuje jako bolest při zjištěných degenerativních změnách, je nepochybné, že uvedené škrčení poškozené obžalovaným [REDAKCE] tyto potíže vyvolalo, na tom nemění nic degenerativní onemocnění krční páteře. Z výpovědí všech aktérů nevyplývá, že by ten den před samotným konfliktem poškozená trpěla nějakými bolestmi krku, potíže udávala až po napadení obžalovaným [REDAKCE]. Fyzický útok obžalovaného je prokázán nejen výpovědí obžalovaných [REDAKCE] ale také zjištěnými podkožními krevními výrony na krku a na hřbetech obou rukou poškozené. Zde krajský soud konstatuje příčinnou souvislost mezi jednáním obžalovaného a způsobeným následkem, byť tento je umocněn předchozím specifickým osobnostním zdravotním stavem poškozené, avšak tento obžalovaného z uvedeného jednání nevyvíňuje. Pokud obžalovaný [REDAKCE] také namítal, že přes zjištěné zranění poškozená následně sekala zahradu, k tomu se také znalec vyjadřoval, že stav poškozené nebránil tomu, aby chodila, aby případně sekala zahradu. Z těchto důvodů krajský soud zamítl návrh obžalovaného na doplnění dokazování o přehrání CD záznamu, kde je poškozená zachycena při různé práci v okolí domu, neboť jde o důkaz nadbytečný.
27. Pokud se obžalovaný domáhal postupu dle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, krajský soud mu nevyhověl. Dle tohoto lze trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ním spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, dle kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Krajský soud má za to, že jednání obžalovaného [REDAKCE] naplňuje jak po subjektivní, tak i po objektivní stránce, znaky obou výše uvedených přečinů. Použitá právní kvalifikace jednání obžalovaného nemá obchodně právní či jiný soukromě právní základ, kde by bylo možné uvažovat o užití § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Byly naplněny znaky konkrétních skutkových podstat uvedených přečinů a svou intenzitou dosahují předpokládaného stupně společenské škodlivosti, a proto trestní postih obžalovaného je zcela namístě a nelze zásadu „ultima ratio“ použít. Došlo-li ke spáchání dvou trestných činů, jejichž skutková podstata byla beze zbytku ve všech znacích naplněna, nemůže stát rezignovat na svou roli při ochraně oprávněných zájmů fyzických a právnických osob s odkazem na primární existenci institutu občanského práva či jiných právních odvětví (např. správního nebo obchodního práva), jimiž lze zajistit práva poškozené osoby (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 82/2012-18). V tomto případě byl porušen zájem na ochraně klidného občanského soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek, na ochraně domovní svobody, lidského zdraví, a s ohledem na okolnosti a následek, který nastal, nelze z hlediska společenské škodlivosti dojít k závěru, že by postačovalo uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.
28. Jednání obžalovaného vykazuje natolik vysokou škodlivost, že nepostačuje na něj uplatnění jiné než trestní odpovědnosti a je namístě uplatnit prostředky trestního práva. Škodlivost jednání obžalovaného vyplývá jednak z okolností samotného konfliktu, kdy napadl ženu, tedy osobu mnohem slabší poté, co vnikl na cizí soukromý pozemek, ale i z následků na zdraví poškozené, což se ani řádně neodrazilo ve skutkové větě napadeného rozsudku (bod I. 2.). Zásadně-co do základního východiska-přitom platí, že protiprávní čin, který vykazuje všechny formální znaky skutkové podstaty určitého trestného činu uvedeného v trestním zákoníku, je společensky škodlivý a vyžaduje trestně právní reakci. Trestní zákoník totiž – obecně vzato – řadí mezi trestné činy jen takové činy, u nichž za standardních okolností považuje za nezbytné uplatnit trestní odpovědnost a s ní spojené trestněprávní důsledky. Opačný závěr v podobě konstatování nedostatečné společenské škodlivosti činu vykazujícího formální znaky určitého trestného činu je

tedy namísto jen výjimečně v případech, v nichž s ohledem na určité specifické okolnosti a z určitých závažných důvodů není vhodné uplatňovat trestní represi, a pokud posuzovaný čin svou závažností neodpovídá ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím trestným činům dané právní kvalifikace. Jen v takovém případě je namísto příslušné hodnotící úvahy vztahující ke společenské škodlivosti spáchaného činu spáchaného činu shrnout také v odůvodnění vyneseného rozhodnutí (komentář k § 12 odst. 2 tr. zákoníku ke dni 1. 1. 2015 JUDr. Alexander Sotolář ASPI, Tpjn 301/2012 Nejvyšší soud ČR – kolegium 30. 1. 2013). Tyto podmínky v tomto případě pro použití ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku krajským soudem shledány nebyly.

29. Pokud obžalovaný [REDAKCE] namítal nepřiměřeně přísný trest, zde krajský soud dospěl k závěru, že uložený trest je přiměřený škodlivosti jednání obžalovaného. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že je bez zaměstnání, na úřadu práce byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání do 24. 6. 2019, kdy na vlastní žádost byl vyřazen. Nebyly mu vypláceny dávky státní sociální podpory. K přestupku z r. [REDAKCE] pro odstup času nelze přihlížet. V opise rejstříku trestů doposud nemá žádný záznam. Ukládán mu byl trest podle nej přísnější právní kvalifikace dle § 178 odstavec 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a to trest úhrnný v trestní sazbě od jednoho roku do pěti let a uložen mu byl trest v trvání 1 roku a 5 měsíců, tedy při dolní hranici trestní sazby. Výkon tohoto trestu mu byl dle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků, kdy zkušební dobu lze ukládat v rozpětí od jednoho roku do pěti let, tato mu byla uložena v první třetině tohoto rozpětí. Takto uložený trest nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný, ale naopak za odpovídající škodlivosti jednání, samotným okolnostem, za kterých trestnou činnost obžalovaný spáchal, a krajský soud neshledal důvod cokoliv na uloženém trestu měnit, neboť tento považuje za přiměřený.
30. Naopak krajský soud u obžalovaného [REDAKCE] považoval uložený trest okresním soudem za nepřiměřeně mírný. K osobě obžalovaného [REDAKCE] bylo zjištěno, že je OSVČ od října [REDAKCE] z evidence přestupků nemá žádný záznam, avšak v opise rejstříku trestů má již 6 záznamů z let 2008 – 2021 pro různorodou trestnou činnost, v roce 2014 byl odsouzen pro těžké ublížení na zdraví dle § 145 odstavec 1 tr. zákoníku, a přečin výtržnictví dle § 358 odstavec 1 tr. zákoníku, odsouzení má již osvědčeno, lze jej pouze vyhodnotit v rámci hodnocení osoby obžalovaného, který má sklony k násilnému jednání. Naposledy byl odsouzen Okresním soudem v Bruntále 26. 8. 2021, pod sp. zn. 1 T 145/2021 pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odstavec 1 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře počtu 40 denních sazeb po 500 Kč, a k trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 1. 10. 2021. K tomuto odsouzení mu byl nyní správně uložen souhrnný trest, avšak fakticky mu byl zpřísněn peněžitý trest o 5 000 Kč, což krajský soud považuje za nepřiměřeně mírný trest s ohledem i na tresty, které byly ukládány za stejnou trestnou činnost obžalovaným [REDAKCE] či [REDAKCE] [REDAKCE] kdy tito navíc neměli žádný záznam v rejstříku trestů, přesto jim byl uložen trest odnětí svobody podmíněně odložený na zkušební dobu kratšího trvání, čímž nebyla dodržena ani proporcionalita mezi jednotlivými tresty všech obžalovaných dle jednotlivých kritérií dle § 39 odst. 1 tr. zákoníku. Krajský soud proto z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu ohledně tohoto obžalovaného, a nově jej odsoudil za uvedený přečin a sbíhající se přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odstavec 1 tr. zákoníku, za nějž byl odsouzen trestním příkazem okresního soudu v Bruntále č. j. 1 T 145/2021 – 59, ze dne 26. 8. 2021, podle § 178 odstavec 3 tr. zákoníku za použití § 43 odstavec 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku. Trest byl ukládán podle nej přísnější právní kvalifikace v trestní sazbě od jednoho roku do pěti let, tedy na samé dolní hranici trestní sazby a podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 tr. zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku a 6 měsíců, když zkušební dobu lze stanovit od jednoho roku do pěti let. Tato byla stanovena při dolní hranici tohoto rozpětí. Současně mu byl také uložen podle § 178 odst. 3 a § 67 odstavec 2 písmeno a) tr. zákoníku a § 68 odstavec 1, odstavec 2 tr. zákoníku

peněžitý trest, sestávající se z 50 denních sazeb po 400 Kč, v celkové výměře 20 000 Kč. Vzhledem k tomu, že mu byl uložen trest za sbíhající se přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odstavec 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla, byl mu uložen dle § 73 odstavec 1, 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 18 měsíců. Současně byl zrušen v trestním příkaze Okresního soudu v Bruntále ze dne 26. 8. 2021, č. j. 1 T 145/2021-59, doručeném dne 22. 9. 2021, výrok o trestu, jakož i všechna další rozhodnutí, na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Takto uložený trest lépe vystihuje škodlivost jednání obžalovaného, kdy krajský soud přihlédl k povaze, závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, a majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem jeho nápravy. U obžalovaného konstatuje přítěžující okolnosti dle § 42 písmeno o) a q) tr. zákoníku, neboť přečinu se dopustil s další osobou a byl již pro trestný čin v minulosti odsouzen, přičemž jednání se dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Polehčujících okolností u obžalovaného neshledal. Takto nově uložený trest by měl splňovat výchovný účel.

31. Z podnětu odvolání obžalovaného [REDAKCE] byl pak napadený rozsudek zrušen dle § 258 písmeno e), odst. 2 tr. řádu ve výroku o náhradě škody týkající se poškozené [REDAKCE] a nově o jejich nárocích rozhodnuto krajským soudem z důvodu nesprávně přiznané majetkové škody.
32. Podle § 2958 NOZ při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.
33. Podle § 2958 NOZ je nutné kompenzovat veškerou nemajetkovou újmu způsobenou ublížením na zdraví plně a spravedlivě.
34. Krajský soud konstatuje, že ustanovení § 2958 NOZ je speciální vůči ustanovení § 2596 NOZ a pro případy újmy na přirozených právech člověka ve formě ublížení na zdraví stanoví v kontrastu k obecnému § 2951 odst. 2 NOZ formu odškodnění nemajetkové újmy v penězích. Ačkoliv se poškozené v trestním řízení dostalo zadostiučinění formou odsouzení obžalovaného k výše uvedenému trestu, není sporu o tom, že má nárok na odčinění nemajetkové újmy v penězích, neboť samotná forma zadostiučinění odsouzením obžalovaného jistě s ohledem na následek, který byl způsobem, nepostačuje.
35. Poškozená [REDAKCE] se prostřednictvím své zmocněnkyně v adhezním řízení připojila řádně a včas s nemajetkovou újmu v penězích, kterou doložila lékařskými zprávami, kterými lékaři ohodnotili bolestné na 250 bodů ve výši 79 713 Kč. Bolestné vycházelo z bodového hodnocení ošetřujícího ortopeda [REDAKCE] ve výši 50 bodů (drobná poranění na rukou 2x5 bodů, podkožní krevní výrony na krku oboustranně 20 bodů, podvrtnutí krční páteře 20 bodů čl. 537). Hodnota bodu v r. 2019 činila 318,95 Kč. (č. l. 536 – 539). Pourazové omezení hybnosti páteře lehkého stupně s příznaky kořenového dráždění bylo ohodnoceno ošetřujícím lékařem neurologické ambulance [REDAKCE] 200 body (zpráva ze dne 10. 3. 2021 čl. 599). Pro rok 2019, kdy újma na zdraví poškozené vznikla, byla hodnota 1 bodu stanovena na částku 318,85 Kč, ten je stanoven v rozsahu jednoho procenta hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok předcházející roku, v němž vznikl nárok (byla vytrpěna bolest), lze obdobným způsobem postupovat i při stanovení další nemajetkové újmy v penězích za duševní útrapy, a částku stanovil analogicky. Proto krajský soud při stanovení náhrady za duševní útrapy vycházel z hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok 2018, což je rok předcházející vzniku zranění poškozené, která činí částku 31 885 Kč. Tento nárok byl řádně doložen uvedenými lékařskými zprávami, a proto nebyl důvod nemajetkovou újmu v penězích ve formě bolestného poškozenému nepřiznat, proto bylo krajským soudem

nově rozhodnuto podle § 228 odst. 1 tr. řádu a obžalovanému [redacted] uložena povinnost zaplatit poškozené [redacted] na nemajetkové újmě v penězích částku 79 713 Kč (250 x 318,85 Kč).

36. Co se týče ušlého výdělku, tento poškozená doložila formou zprávy mzdové účetní s tím, že potvrzuje, že u jejich společnosti je zaměstnána poškozená [redacted] od [redacted] čistá mzda za uvedenou dobu *by pravděpodobně*, tj. od [redacted] do [redacted], kdy byla v pracovní neschopnosti z důvodu nepracovního úrazu, činila 36 631 Kč s tím, že v období od [redacted] do [redacted] byla p. [redacted] vyplacena náhrada za dočasnou pracovní neschopnost ve výši 6 319 Kč. Okresní soud poškozené přiznal na ušlém výdělku částku 8 269 Kč, kdy od pravděpodobné výše mzdy byla odečtena náhrada za dočasnou pracovní neschopnost ve výši 6 319 Kč a nemocenské dávky vyplacené poškozené ve výši 10 160 Kč a 11 883 Kč (čl. 539). Takový postup však byl krajským soudem shledán jako nesprávným.
37. Podle § 2962 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku – dále jen NOZ, náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti poškozeného se hradí peněžitým důchodem ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem poškozeného ve výši újmy a náhradou toho, co poškozenému bylo vyplaceno v důsledku nemoci či úrazu podle jiného právního předpisu.
38. Klasickým nárokem spojeným s poškozením zdraví je majetková újma spočívající ve ztrátě na výdělku. Rozlišuje se ztráta na výdělku po dobu pracovní neschopnosti, kdy je poškozený vyřazen z dosavadního pracovního zapojení a po jejím skončení, kdy může nastat snížení pracovní způsobilosti vyvolané zdravotními následky a z toho plynoucí dopady do dalšího možného pracovního zařazení. V obou případech se ztráta na výdělku hradí peněžitým důchodem (v případě náhrady za již uplynulé období jednorázovou částkou), při jehož výpočtu se vychází zejména z průměrného výdělku poškozeného, kterého před poškozením dosahoval. Ztráta na výdělku po dobu pracovní neschopnosti je majetkovou újmou spočívající v tom, že v důsledku pracovní neschopnosti vyvolané poškozením zdraví, které mu brání vykonávat výdělečnou činnost, přichází poškozený o výdělek, kterého by jinak dosáhl. Nejtypičtější a zároveň nejjednodušším případem je situace, kdy je poškozený v době situace zaměstnán, a kdy mu po dobu pracovní neschopnosti vzniká ztráta na výdělku ve výši rozdílu mezi příjmem dosahovaným v zaměstnání před poškozením zdraví a nemocenskými dávkami, které po dobu dočasné pracovní neschopnosti obdrží, tj. situace, kdy pracovní poměr u téhož zaměstnavatele trvá po celou dobu pracovní neschopnosti. Tradičně i způsob zjištění výše náhrady tedy vychází z rozdílu mezi příjmem dosahovaným před pracovní neschopností a částkami, které poškozený pobírá po dobu pracovní neschopnosti. Příjem ze zaměstnání dosahovaný před pracovní neschopností se pro účely výpočtu ztráty na výdělku vyjadřuje pomocí tzv. průměrného výdělku. Zrušením prováděcí vyhlášky č. 258/1995 Sb. byla ztracena přímá návaznost na průměrný výdělek v pracovně právních vztazích, nicméně vzhledem k tomu, že v § 351 - § 362 Zákoníku práce jsou obsažena podrobná pravidla pro jeho určení, zatímco Občanský zákoník žádné pravidlo nemá, není důvodů nepoužít právě pracovně právní úpravu (Komentář nového Občanského zákoníku – JUDr. Petr Vojtek). Tyto náležitosti poškozená neprokázala.
39. Z toho důvodu krajský soud z podnětu odvolání obžalovaného [redacted] zrušil výrok o náhradě škody u poškozené [redacted] a podle § 229 odstavec 2 tr. řádu byla poškozená odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť nárok na majetkovou škodu nebyl řádně doložen.
40. V rámci přezkumu napadeného rozsudku pod bodem II. krajský soud dospěl k závěru, že okresní soud bude muset opět nově vyhodnotit všechny důkazy provedené k tomuto skutku, vyhodnotit věrohodnost jednotlivých výpovědí obžalovaných v kontextu s výše uvedenými důkazy, když výpovědi obžalovaných [redacted] nestojí osamoceně, ale jsou podporovány i výpovědí svědka [redacted]. Obžalovaný [redacted] je osobou již v minulosti soudně trestanou, o jeho věrohodnosti lze mít tedy pochybnosti o to větší i s ohledem na výše uvedený důkaz ohledně vyvráceného sloupku, o kterém se nezmiňoval, ač tvrdil, že vozidlo řídil. Okresní

soud znovu vyslechne svědka [redacted] k poškozenému sloupku, o kterém hovořili obžalovaní [redacted] a kterým bylo ohraničeno parkovací stání a do kterého měl narazit vozidlem obžalovaný [redacted] když z místa konfliktu odjížděl. Znovu vyhodnotí výpověď obžalovaného [redacted], který zcela nelogicky, pokud měl vozidlo řídit a obžalovaný [redacted] měl být brutálně napaden [redacted], nešel kamarádovi na pomoc a následně se vrátit na místo a aktivně zúčastnit „trestné výpravy“ s ostatními kamarády [redacted] proti [redacted]. Pokud okresní soud dospěje k závěru, že obžalovaný [redacted] vozidlo řídil a měl by pochybnosti o míře jeho ovlivnění alkoholem, měl by tuto skutečnost objasnit znalecky a pokud by znalec dospěl k závěru, že se u obžalovaného hladina alkoholu pohybovala v době řízení pod hranicí 1promile, okresní soud zváží, zda nelze jeho jednání hodnotit jako přestupek. Všechny tyto okolnosti bude muset okresní soud znovu vyhodnotit a v novém rozhodnutí řádně zdůvodnit.

41. S ohledem na tyto závěry krajský soud z podnětu odvolání státní zástupkyně zrušil napadený rozsudek ve výroku II. napadeného rozsudku týkající se obžalovaného Alexandra Nazarova a za podmínek § 259 odstavec 3 písmeno a) trestního řádu skutek pod bodem II. vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. V ostatních výroci zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. **Proti tomuto rozhodnutí v bodech I., II.,** je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 21. září 2022

JUDr. Jaroslava Miketová v. r.
předsedkyně senátu